

Czwartek, 12 marca 2009 r.

- k) zauważa, że istnienie jasnego mechanizmu, który przejmie pierwotne funkcje trybunału po jego likwidacji, będzie kluczowe dla zapewnienia, by spuścizna trybunału umacniała zasady, które zainspirowały jego powstanie;
- l) zachęca Radę, aby niezwłocznie zastosowała w odpowiednich strukturach ONZ procedury przewidziane dla mechanizmu dotyczącego bezpośrednich i długofalowych pierwotnych funkcji, dotyczących między innymi ochrona świadków, ochrona świadków przed zastraszaniem, traktowanie postanowień sądu, rewizja w przypadku otrzymania dowodów uniewinniających, monitorowanie procesów przekazanych do regionu (obecnie monitoruje je Prokuratura trybunału za pośrednictwem Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE)), warunki odbywania wyroku oraz kwestie związane z ulaskawieniem lub złagodzeniem wyroku itp.; proponuje przedstawienie Radzie Bezpieczeństwa ONZ wniosku dotyczącego ewentualnego utworzenia wspólnego biura zajmującego się w przyszłości pierwotnymi funkcjami trybunału i Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Rwandy i Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone;
- m) przypomina Radzie, że UE powinna być szczególnie zainteresowana ochroną spuścizny trybunału, dbając o to, aby jego archiwa były bezpiecznie przechowywane w bezpiecznym miejscu, być może w regionie Bałkanów Zachodnich, aby były jak najbardziej kompletne i dostępne oraz aby dokumenty były dostępne w Internecie; sugeruje, że należałoby dać odpowiednie gwarancje swobodnego dostępu wszystkim oskarżycielom i obrońcom oraz – po upływie odpowiedniego okresu czasu – historykom i badaczom;
- n) podkreśla, że spuścizna trybunału powinna być także powiązana z ogólnym procesem pojednania; w tym kontekście apeluje do państw Bałkanów Zachodnich i do UE, aby wspierały pracę organizacji pozarządowych i innych instytucji, które pomagają ofiarom, promowały dialog i porozumienie pomiędzy grupami etnicznymi oraz wspierały dążenie do prawdy i pojednania;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wglądu Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz przewodniczącemu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii.

Piąte Światowe Forum Wody w Stambule w dniach 16-22 marca 2009 r.

P6_TA(2009)0137

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie wody, w perspektywie Piątego Światowego Forum Wody, które odbędzie się w Stambule w dniach od 16 do 22 marca 2009 r.

(2010/C 87 E/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia ministerialne z czterech pierwszych światowych forów wody, które odbyły się w Marrakeszu (1997 r.), Hadze (2000 r.), Kioto (2003 r.) i Meksyku (2006 r.),
- uwzględniając oświadczenie z konferencji dublińskiej w sprawie wody w perspektywie trwałego rozwoju (1992 r.), zalecające wdrożenie zintegrowanego gospodarowania wodą w uznaniu wartości wody we wszystkich dziedzinach jej zastosowania oraz wprowadzające zasadę taryfikacji wody,

Czwartek, 12 marca 2009 r.

- uwzględniając rezolucję A/RES/58/217 Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w której ogłoszono okres 2005-2015 Międzynarodową Dekadą Działań na rzecz Wody, a dzień 22 marca corocznym Światowym Dniem Wody,
- uwzględniając deklarację ministerialną z Międzynarodowej Konferencji nt. Wody, która odbyła się w Bonn w 2001 r., podkreślającą pilną potrzebę zdobywania nowych funduszy od wszystkich potencjalnych kategorii inwestorów oraz konieczność uzupełniania publicznego finansowania wody wkładem kapitału prywatnego przy równoczesnym zachęcaniu do działań na szczeblu lokalnym,
- uwzględniając konferencję z Monterrey z 2002 r., która wprowadziła koncepcję światowego partnerstwa na rzecz wody, polegającego na prowadzeniu wieloaspektowego dialogu między równymi partnerami, rozszerzonego również na przedsiębiorstwa, instytucje finansowe i społeczeństwo obywatelskie, którą to inicjatywę podjęło Nowe Partnerstwo na rzecz Rozwoju Afryki (NEPAD) i szczyt G8 w Genewie w 2001 r. oraz Forum na rzecz Partnerstwa z Afryką w 2003 r.,
- uwzględniając konwencję między Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjętą w Helsinkach w 1992 r., która weszła w życie w 1996 r. i stworzyła ramy prawne współpracy regionalnej w dziedzinie ochrony i użytkowania transgranicznych cieków wodnych i jezior międzynarodowych,
- uwzględniając światowy milenijny szczyt ONZ (Nowy Jork, od 6 do 8 września 2000 r.), na którym opracowano milenijne cele rozwoju, przewidujące zmniejszenie o połowę odsetka ludności niemającej stałego dostępu do wody pitnej do roku 2015,
- uwzględniając Kartę z Saragossy z 2008 r. „Nowa całościowa wizja dotycząca wody” oraz zalecenia „Water Tribune” przyjęte w dniu 14 września 2008 r., w dniu zamknięcia Światowej wystawy w Saragossie przesłane Sekretarzowi Generalnemu ONZ,
- uwzględniając drugie światowe sprawozdanie ONZ w sprawie zarządzania zasobami wodnymi, pt. „Woda, nasza wspólna odpowiedzialność”, opublikowane w 2006 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie strategii rynku wewnętrznego i priorytetów na lata 2003-2006, której ust. 5 stanowi, że woda stanowi wspólne dobro ludzkości i dlatego gospodarka zasobami wodnymi nie powinna podlegać zasadom rynku wewnętrznego ⁽¹⁾,
- uwzględniając przygotowany przez UNDP Raport o rozwoju społecznym w 2006 r., zatytułowany „Woda: między władzą a ubóstwem, w którym wspomniana agencja” ONZ wykazała, że to ubóstwo, a nie fizyczny niedobór wody jest główną przyczyną braku dostępu do wody dla ponad miliarda osób;
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie samorządów lokalnych i współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie Czwartego Światowego Forum Wodnego w Meksyku (16-22 marca 2006 r.) ⁽³⁾,
- uwzględniając istotne inicjatywy europejskiego społeczeństwa obywatelskiego dotyczące wody i prawa dostępu do wody pitnej dla wszystkich ludzi, które zorganizowano w Parlamencie Europejskim, zwłaszcza Światowe Zgromadzenie Wybranych Przedstawicieli i Obywateli na rzecz Wody (od 18 do 20 marca 2007 r.) i „Czyńmy Pokój dzięki Wodzie” (12 i 13 lutego 2009 r.) oraz dyskusję na temat Memorandum na rzecz Światowego protokołu w sprawie wody;
- uwzględniając skierowane do Komisji pytanie ustne B6-0113/2009 w sprawie Piątego Światowego Forum Wody w Stambule w dniach 16-22 marca 2009 r.,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 857.

⁽²⁾ . Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 249.

⁽³⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 294.

Czwartek, 12 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że brak wody i kanalizacji jest przyczyną 8 milionów zgonów rocznie, że ponad miliard osób nie ma łatwego dostępu do wody pitnej za przystępną cenę i że prawie dwa i pół miliarda osób nie posiada żadnych urządzeń kanalizacyjnych,
- B. mając na uwadze, że 2,8 miliarda osób żyje w miejscach dotkniętych deficytem wody i że do 2030 r. liczba ta wzrośnie do 3,9 miliarda,
- C. mając na uwadze, że uboga ludność jest najbardziej narażona na skutki zmian klimatycznych, a zarazem ma najmniejszą zdolność dostosowania się do nich,
- D. mając na uwadze, że ponadnarodowy przemysł rolniczy jest największym konsumentem słodkiej wody na świecie (70 % światowego zużycia), którą otrzymuje za śmiesznie niską cenę, oraz że nadmierna eksploatacja zasobów wodnych doprowadziła do zaostrzenia i rozszerzenia się procesu zanieczyszczania wód i powszechnego niszczenia gleby, co jest przyczyną coraz częstszych susz, przybierających coraz bardziej strukturalny charakter,
- E. mając na uwadze, że usługi związane z korzystaniem z wody i z racjonalnym gospodarowaniem nią powinny wyznaczać poziom cen uniemożliwiający nadmierną eksploatację zasobów przez niektóre sektory, a umożliwiającą inwestowanie w utrzymanie i poprawę infrastruktury, w połączeniu ze środkami towarzyszącymi pozwalającymi zagwarantować sprawiedliwą dystrybucję wody i ze wsparciem rządowym dla ubogich rodzin, by mogły one płacić za wodę zaspokajającą ich podstawowe potrzeby,
- F. mając na uwadze, że całościowe dotacje do wody, prowadzące do ustalenia się sztucznie niskiego poziomu cen, prowadzą do nadmiernej eksploatacji zasobów przez niektóre sektory i są jedną z głównych przyczyn niedostatku wody,
- G. mając na uwadze, że dystrybucję wody charakteryzują ogromne nierówności, chociaż dostęp do wody powinien być podstawowym i powszechnym prawem, a najodpowiedniejszy szczebel decydowania o dystrybucji wody i zarządzaniu nią to szczebel lokalny,
- H. mając na uwadze, że liberalizacja i deregulacja dystrybucji wody w krajach rozwijających się, zwłaszcza najslabiej rozwiniętych, może – wobec braku solidnych ram prawnych przy wprowadzaniu takich środków – prowadzić do wzrostu cen dotykającego najuboższych i ograniczającego ich dostęp do wody,
- I. mając natomiast na uwadze, że partnerstwo publiczno-prywatne, które musi łączyć rygorystyczne i przejrzyste przepisy z własnością publiczną i prywatnymi inwestycjami, musi być ukierunkowane na poprawę dostępu do wody i kanalizacji dla wszystkich oraz na rentowniejsze korzystanie z nich,
- J. mając na uwadze, że główne przeszkody w skutecznym gospodarowaniu wodą to: przyznawanie wodzie niskiego priorytetu pod względem politycznym i finansowym, złe zarządzanie, niedostateczne ramy prawne, brak przejrzystości przy negocjowaniu umów i udzielaniu zamówień, korupcja i brak debaty na temat wysokości taryf,
- K. mając na uwadze, że według Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OCDE) odsetek oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) przeznaczonej na wodę i kanalizację stanowi zaledwie 9 % ODA dwustronnej i 4,5 % ODA wielostronnej, a przy tym jest ona źle rozdzielana, gdyż kraje najslabiej rozwinięte otrzymały tylko 24 % funduszy, chociaż to one mają największe potrzeby,
- L. mając na uwadze, że Światowe Forum Wody, zbierające się co trzy lata, to miejsce debaty i ukierunkowywania światowych decyzji politycznych dotyczących gospodarowania wodą i zasobami wodnymi, a także ubolewając, że jak dotąd w niewielkim stopniu włączano działania Światowego Forum Wody w prace ONZ,
1. oświadczają, że woda to wspólne dobro należące do całej ludzkości i że dostęp do niej powinien być podstawowym i powszechnym prawem; wzywa do podjęcia wszelkich wysiłków niezbędnych, by do 2015 r. zapewnić najuboższej ludności dostęp do wody;
 2. oświadczają, że woda, uznawana za dobro publiczne, powinna podlegać kontroli publicznej, bez względu na to, czy sektor prywatny gospodaruje nią częściowo lub w całości bądź nie gospodaruje nią wcale;

Czwartek, 12 marca 2009 r.

3. podkreśla, że każda polityka gospodarowania wodą musi obejmować również ochronę zdrowia publicznego i środowiska i że Światowe Forum Wody powinno w sposób demokratyczny, partycypacyjny i oparty na kompromisie przyczynić się do opracowania strategii zachęcających do takiego rozwoju gospodarczego i rolnego, który zapewni wysoki poziom jakości wody;
4. domaga się zaniechania stosowania systemów dotacji całościowych do dystrybucji wody, osłabiających zachęty do wydajnego gospodarowania wodą i powodujących nadmierną eksploatację zasobów, by uzyskać fundusze na dotacje ukierunkowane, zwłaszcza dla ludności ubogiej i wiejskiej, przeznaczone na umożliwienie dostępu wszystkim do wody po przystępnych cenach;
5. podkreśla znaczenie tworzenia organów wspólnego gospodarowania wodą w krajach leżących nad tym samym zbiornikiem wodnym, aby doprowadzić do powstania lub wzmocnienia solidarności sprzyjającej łagodzeniu napięć lub rozwiązywaniu konfliktów;
6. przypomina o zasadniczej roli kobiet w zaopatrzeniu w wodę, gospodarowaniu nią i ochronie jej zasobów;
7. zwraca się do państw członkowskich o zwiększenie, pomimo kryzysu finansowego, wkładu w ODA, aby zrealizować milenijny cel rozwoju dotyczący zaopatrzenia w wodę pitną, w której to dziedzinie potrzeby inwestycyjne wynoszą 180 000 000 000 USD rocznie;
8. apeluje, by w ramach Dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju zwiększono pulę środków Europejskiego Funduszu Wodnego przeznaczonych dla krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku, a także by opracowano nowe sposoby finansowania, w tym prywatnego, oraz nowatorskie rodzaje partnerstwa, zwłaszcza w postaci finansowania solidarnego;
9. oczekuje, że dwustronna ODA będzie wspierać niektóre działania wielostronne, np. afrykańską inicjatywę wodną;
10. uważa, że ODA należy wykorzystywać w połączeniu z zasobami samorządów, dobrowolnymi datkami, pożyczkami bankowymi i kapitałem prywatnym, by zapewnić sektorowi wodnemu jak najlepsze finansowanie;
11. nalega, by utworzono mechanizmy gwarancyjne, które instytucje finansowe i rozwojowe mogłyby stosować jako przeciwwagę dla ostrożności inwestorów na rynku wody;
12. stwierdza, że państwo pozostaje głównym podmiotem polityki wodnej, wypełniając zadania polegające na określaniu niezbędnych działań politycznych i środków, na doborze partnerów i ustalaniu zakresu odpowiedzialności, przekazując wykonywanie tych zadań samorządom;
13. nalega, by gospodarowanie zasobami wodnymi opierało się na podejściu zdecentralizowanym, partycypacyjnym i zintegrowanym, włączającym użytkowników i decydentów w określanie polityki wodnej na szczeblu lokalnym;
14. zwraca się do Komisji o opracowanie programów uświadamiających dotyczących wody zarówno w Unii, jak i w krajach partnerskich;
15. z naciskiem podkreśla konieczność wsparcia lokalnych władz publicznych w wysiłkach na rzecz wdrażania demokratycznego zarządzania wodą spełniającego kryteria skuteczności i przejrzystości, regulowanego i uwzględniającego cele dotyczące zrównoważonego rozwoju w celu zaspokojenia potrzeb mieszkańców;
16. zwraca się do Rady i Komisji o uznanie zasadniczej roli władz lokalnych w ochronie zasobów wodnych i gospodarowaniu nimi, aby wszędzie to one były odpowiedzialne za zarządzanie sektorem wody, a także ubolewa, że w europejskich programach współfinansowania niewielką wagę przywiązuje się do kompetencji samorządów w Unii;

Czwartek, 12 marca 2009 r.

17. w związku z tym zwraca się do Rady i Komisji o zachęcanie władz lokalnych w Unii do przeznaczania części opłat pobieranych od użytkowników za świadczenie usług wodociągowych i kanalizacyjnych na działania dotyczące współpracy zdecentralizowanej;
18. wnioskuje, by w kontekście utrzymania własności publicznej i w odpowiednich ramach regulacyjnych i prawnych wzmocnić wysiłki na rzecz zaangażowania sektora prywatnego w dystrybucję wody, aby skorzystać z kapitału, umiejętności i technologii, jakimi sektor ten dysponuje, w celu poprawy dostępu do wody i kanalizacji dla wszystkich ludzi oraz w celu uznania dostępu do wody za jedno z praw podstawowych;
19. uważa, że zadaniem państw jest włączenie drobnych usługodawców prywatnych w krajowe strategie zaopatrzenia w wodę;
20. jest zdania, że systemy partnerstwa publiczno-prywatnego, w których władze publiczne nadal są właścicielami infrastruktury i zawierają z sektorem prywatnym umowy dotyczące zarządzania, mogą być jednym ze środków prowadzących do poprawy dostępu do wody i kanalizacji za przystępną cenę;
21. nalega, by propagowano nowe podejścia, np. nawadnianie obszarów wiejskich i tworzenie pierścieni zieleni wokół miast w celu poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia niezależności lokalnej;
22. uważa, że odgrywana przez organizacje pozarządowe rola pośrednika w kontaktach z mieszkańcami to niezastąpione uzupełnienie działań gwarantujących powodzenie projektów realizowanych w krajach ubogich;
23. oczekuje zastosowania taryfowych środków wyrównawczych pozwalających na zaopatrzenie w wodę po przystępnych cenach osób posiadających utrudniony dostęp do wody;
24. jest przekonany, że należy korzystać również z oszczędności lokalnych, co wymaga usunięcia przez rządy wszelkich przeszkód natury prawnej, fiskalnej czy administracyjnej utrudniających rozwój lokalnych rynków finansowych;
25. zachęca Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia polityki wspierania gospodarowania wodą opartej na zasadzie powszechnego, sprawiedliwego i niedyskryminującego dostępu do zdrowej wody;
26. wnioskuje, by Komisja i państwa członkowskie ułatwiały i wspierały wysiłki krajów rozwijających się związane z dostosowaniem do zmian klimatycznych i z łagodzeniem ich skutków; przypomina w związku z tym o znaczeniu szybkiego ustanowienia światowego przymierza na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym;
27. apeluje, by problematykę gospodarowania wodą, zasobów wodnych i dostępu do wody dla wszystkich ludzi włączono do agendy porozumień, które zostaną określone na 15. konferencji stron w Kopenhadze (od 7 do 18 grudnia 2009 r.) poświęconej przyszłemu traktatowi z Kioto, w tym również w świetle prac Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu;
28. podkreśla znaczenie uwzględniania potrzeb osób ubogich przy opracowywaniu polityki zaopatrzenia w wodę i gospodarowania nią, zwłaszcza w odniesieniu do mieszkańców najbardziej narażonych na skutki zmian klimatycznych;
29. wnioskuje, by reprezentując Unię na forum w Stambule, prezydencja dysponowała mandatem obejmującym:
- uznanie dostępu do wody pitnej za zasadnicze i fundamentalne prawo człowieka, a nie tylko za dobro gospodarcze będące przedmiotem handlu i podlegające wyłącznie zasadom rynkowym,
 - obronę kierunków wyrażonych w niniejszej rezolucji;

Czwartek, 12 marca 2009 r.

30. oczekuje podjęcia negocjacji na forum ONZ w celu zawarcia traktatu międzynarodowego uznającego wspomniane prawo; zwraca się do państw członkowskich UE oraz do prezydencji Unii, by w Zgromadzeniu Ogólnym oraz w Radzie ds. Praw Człowieka ONZ wystąpiły z idącymi w tym kierunku inicjatywami politycznymi i dyplomatycznymi;

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Ministrów AKP-UE, Sekretarzowi Generalnemu ONZ i Sekretariatowi Generalnemu międzynarodowego komitetu Światowej Umowy Wodnej.

Pomoc WE na rzecz rozwoju usług zdrowotnych w Afryce subsaharyjskiej

P6_TA(2009)0138

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie podejścia do pomocy WE na rzecz rozwoju usług zdrowotnych w Afryce subsaharyjskiej

(2010/C 87 E/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2008 zatytułowane „Pomoc WE na rzecz rozwoju usług zdrowotnych w Afryce subsaharyjskiej”,
- uwzględniając deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 18 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria uzgodnione przez całą wspólnotę międzynarodową z myślą o wyeliminowaniu ubóstwa,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 października 2005 r. zatytułowany „Przyspieszenie postępów w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju – wkład Unii Europejskiej” (COM(2005)0132),
- uwzględniając program działań przyjęty w 1994 r. przez międzynarodową konferencję na temat ludności i rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję przyjętą dnia 22 listopada 2007 r. przez 14. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w sprawie dostępu do opieki zdrowotnej i leków, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zaniedbanych ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument strategiczny programu tematycznego na lata 2007-2013 zatytułowany „Inwestowanie w ludzi”, oparty na rozporządzeniu (WE) nr 1905/2006 ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju,

⁽¹⁾ A/CONF.171/13/Rev. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, s. 29.